

deres Forslag havde at gennemløbe for at naa Maalet. For at man nu ikke skal tro, at jeg ser alt i dette Lovforslag i et altfor rosenfarvet Lys, skal jeg heller ikke afholde mig fra at fremdrage nogle Punkter, som jeg anser for Bletter, men ganske vist kun Smaapletter. Der er i hvert Fald Ting, som jeg ikke ret fortaar, og jeg skal i saa Henseende allerførst standse ved den allerførste Paragrafs 2det Stykke, der lyder saaledes: „Som opstaaet ved Ulykkestilsælde anses ikke den Stade, som den tilfaldkomne har tilføjet sig selv med Forsæt, eller som er hidført ved hans egen grove Uagtsomhed, eller som forsætlig er tilføjet ham af andre, ej heller Stade ved højere Magt.“ Hvad betyder nu her „højere Magt“? Det er maaffe et dumt Spørgsmaal. Man kan nu antage — og det kan gerne være, det er saa, jeg har ikke formaaet at give anden Forklaring deraf — at „højere Magt“ er Forsynet, Stæbnen, eller hvilket Udtryk man nu helst vil benytte, men det er mig tydeligt og klart, at det kan dette her ikke være, thi det er jo saa, at ethvert som helst Ulykkestilsælde maa indtræffe ved Forsynets eller Stæbnens — eller hvad man nu helst vil kalde det — Tilfikkelse. Det maa altsaa betyde noget andet. Og da jeg tør antage, at der er andre enkelte Medlemmer, som ikke se skarpt paa Sagen end jeg, tror jeg, at det vil have sin Interesse at faa det Spørgsmaal besvaret. Hvad skal der paa dette Sted forstaaes ved „højere Magt“?

I § 15, som handler om Arbejdsraadets Sammenføjning, kunde der vel, som ogsaa det ærede Medlem for Randers (Stilling) var inde paa, gøres nogle Anmærkninger til den Valgmaade, hvorefter Arbejdsraadet sammensættes. Jeg skal imidlertid lade dette ligge for nærmere at holde mig til Antallet af Raadets Medlemmer. Paa Forhaand skønner jeg ikke rettere, end at der ikke kunde være noget i Vejen for at indskrænke Antallet. Jeg ser ikke rettere, end at een Løge, een Arbejdsgiver og een Arbejder ville være tilstrækkelige, ligesom jeg heller ikke i alt Fald straks, kan se nogen Stade ved, at Sygkassainspektøren faldt bort. Det vilde altsaa være en Reduktion af de 4 Medlemmer. Arbejdsraadet vilde altsaa indskrænkes til 5 Medlemmer i Stedet for 9. Det er ikke for Befolningens Skyld, at jeg ønsker en saadan Reduktion, men meget mere, for at Arbejdsraadet vil kunne handle hurtigere og lettere med et saadant Antal end med det større, og jeg skal i saa Henseende særlig henbije til § 17, hvor der er en for mig noget uforstaaelig Bestemmelse.

Det hedder nemlig i § 17: for at tage Beslutning om, hvorvidt et Ulykkestilsælde medfører Krav efter Loven, om Kravets Størrelse og om den aarlige Arbejdsfortjenestes Anvættelse, træves, at samtlige Medlemmer eller Suppleanter ere til Stede. Nu vil det jo dog let ses, at det hører til Mulighederne, ja endog saa til de ikke saa aldeles utænkelige og meget sjældne Muligheder, at en Suppleant, som dog betragter denne Stilling som noget, hvor han kun tilfældig kan komme i Virksomhed, rejser til Udlandet, og det Medlem, som han er Suppleant for, bliver syg. Det kunde jo for øvrigt ogsaa træffe sig, at begge, baade det faste Medlem af Raadet og hans Suppleant blive syge; Arbejdsraadets Sammentræden kunde hindres paa mange Maader, som jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa. Men efter § 17 skal hele Raadet være fuldtalligt enten Raadets Medlemmer selv eller deres Suppleanter. Det vil let ses, at jo talrigere Raadets Medlemmer ere, jo lettere indtræffe de Tilfælde, hvor Raadet bliver ikke beslutningsdygtigt. Det kunde jo rettes ved at forandre § 17. Jeg tror overhovedet, at selv om man ikke reducerer Raadets Antal af Medlemmer, maa der ske en Forandring her i § 17.

I og for sig ere de af mig her fremdragne Punkter jo imidlertid af mere underordnet Betydning og i alt Fald saadanne, der let lade sig rette og — hvad der er det vigtigste — vistnok lade sig rette paa en Maade, som ikke kan berede Lovforslaget Banfælgeligheder i det andet Ting. Thi Banfælgeligheder for dette Lovforslag er det, jeg allermindst vil være med til at lægge det i Vejen. Jeg betragter nemlig dette Lovforslag som værende af en saadan Bestaffenhed, at hvis det gennemføres, vil det blive en virkelig human Lov, „human“, taget i Ordets sande og gode Betydning. Thi i en Tid som nærværende, hvor der er saa megen Humanitetssvindel, en Svindel, som næsten overstrider alle Grænser, kan det vel gøres behov at understrege „human“ i god og sund Betydning, thi vi have jo for ikke saa overordentlig lang Tid siden haft smaa Tegn paa, at Humaniteten kan benyttes næsten som en Præmie for Brutalitet. Her i dette Lovforslag befinde vi os imidlertid paa en ganske anden Jordbund; her gælder det ikke om at være human mod forvorne Forbrydere, men her gælder det om at sikre de smaa i Samfundet under deres fredelige Syssel og Arbejde, og det vil jeg gerne være med til. Tilmed har Lovforslaget det Fortrin, at det efter min Formening ikke stiller større Fordringer til Arbejdsgiverne, end at